

oplevet, at der har været lagt Hindringer i veien for, at en Præst, hvem Forretningen egentlig tilkom, formeente sin Bissop at udføre denne, og den ærede Minister har ogsaa indrømmet, at det forholdt sig, som jeg havde anført. Den ærede Minister udtalte dernæst med Hensyn til den i § 8 foreslaaede Frihed, at naar Egtefolk, attraaede at leve enten separerede, eller ogsaa at faae Egteskabet fuldstændigt ophævet, maatte de kunne henvende sig til hvilket som helst Præst de ønskede. Det lod til, at den ærede Minister havde Meget imod denne Paragraph, at indvende, og jeg skal ikke nægte, at, dersom denne Bestemmelse skulde lægge den allermindste Hindring i veien for, at Friheden kunde gaae igjennem, vilde Udvalget vist ikke have det Allermindste mod, at den ganske gik ud; men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa de Omstændigheder, som have foranlediget, at Udvalget har opstillet denne Paragraph. Vi have nemlig under Overtveelsen af denne Sag taget Hensyn til alle de Forretninger, som kunde tilfalde Præsten som Embedsmand, og blandt disse Forretninger er ogsaa den at mægle mellem Folk, som vare komne i Uenighed med hinanden. Udvalget har forudsat Muligheden af, at, naar Sognebaandet var løst, der da mellem saadanne Egtefolk, som holdt sig til en anden Præst end deres Sognepræst, kunde opstaae et ufordrageligt Forhold, og at det, dersom de da holdt sig til den Præst i dette Stykke, som de ellers pleiede at holde sig til, var det Naturligste. Udvalget er gaaet ud fra den Forudsætning, at det vilde være umuligt at forlange, at nogetsomhelst Medlem af Folkekirken skulde nødes og tvinges til at have med mere end een Præst at bestille, hvorimod den ærede Minister har forudsat, at Paragraphen egentlig tilfaldte eller allensfals vilde føre til, at Folk, som saaledes vare bleve uenige og tænkte paa enten at separeres med Hensyn til Bord og Seng, eller at faae Egteskabet fuldstændigt ophævet, i saa Henseende vilde for at undgaae Mægling, henvende sig til en Præst udenfor Sognet. Dette kan gjerne være; men for det Første er det ikke tilfaldet af Udvalget, og for det Andet er det udtrykkeligt sagt i den første Paragraph, at en Præst ikke

kan paatvinges at udføre saadanne Forretninger; han skal kun tage sig af dem, der henvende sig til ham, naar det stemmer overens med hans eget Dnsse; og dernæst forudsattes, synes det mig, ogsaa fra den ærede Ministers Side, at der skulde være saaledes letfindige Præster, at de skulde ville indlade sig paa saadanne Sager med Folk, som de ellers slet ikke kjendte. Jeg har ikke de højeste Tanker om alle de Folk, der høre til den geistlige Stand, den er særdeles talrig, og der kan naturligviis ogsaa i den være meget daarligere Medlemmer; men det forekommer mig dog, at det er altfor haardt at forudsætte en saadan Letfindighed, som skulde ligge til Grund, dersom man havde mindste Betænkelse ved denne Paragraph; dersom det kunde lykkes en Præst udenfor Sognekirken at mægle Forlig mellem de Uenige, behøvede der jo ingen Attest for, at Forligsmægling forgiæves var foresøgt, og altsaa vilde denne Paragraph ikke engang komme til Anvendelse, og det feiler vel heller ikke, at det selv under det nærværende Forhold er Enhver uformeent at stifte Fred, hvor der en Uenighed, hvad enten han saa er Sognepræst eller hvilket som helst Andet. Jeg tror derfor ikke, at der kan være Nogetsomhelst til Hinder for, at Thinget kan gaae ind paa Paragraphen; men, som sagt, skulde det lægge Hindringer i veien for, at Forslaget i sin Heelhed gik igjennem, saa vil der vist fra Udvalgets Side ikke være Noget i veien for, at Forslaget bliver taget tilbage ved 3die Behandling.

I 3den Møde den 17de Marts 1814.

I forrige Møde udtalte det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Valentin) sig mod Forslaget. Han talte med særdeles megen Pathos og Salvelse om, hvorledes det nødvendigt maatte være, for at Præsten kunde komme til at udfolde sin Virksomhed; han talte saaledes derom, at han endogsaa fandt sig foranlediget til at forsikre det ærede Thing om, at han var en Ven af Religionsfrihed; jeg tror ogsaa, at det var ganske i sin Orden, at han ikke glemte at minde os derom, thi man kunde ellers ved en saadan Leilighed let oversee det. Dersom en Mand nemlig er en Ven af Religionsfrihed, maa man jo forudsætte, at han ikke alene